KENEDI JÁNOS

Egy kiállítás (hiányzó) képei 1.

PUBLICISZTIKA - XLVIII. évfolyam 41. szám, 2004. október 8.

Ép erkölcsi érzékkel egyetlen megközelítésmód létezik a holokauszt közgyűjteményi megjelenítésére: együttérzés az áldozatokkal és a túlélőkkel, ami a tettesek feletti tényfeltáró ítélkezéshez vezet.

Ha a holokauszt és előélete az állami bűnözés fogalomkörébe tartozik - ahogy a historiográfiai helyét a tervezett holokauszt-kiállítás július 9-én, a Nemzeti Múzeum Dísztermében vitára bocsátott forgatókönyve pontosan kijelöli -, mitől ne tartozna a holokauszt utóélete, az irányított amnézia is e fogalomkörbe? Ha bő hatvan év nem volt elég sem az archiváláshoz, sem a tettesek és áldozatok közti, tényekkel alátámasztott vitához, a Hiány miért nem része az állami bűnözésnek? Hiszen két mulasztás is terheli az államot. Tartozik a múlt eseménytörténeti regisztrációjával és egy olyan intézménnyel, ahol ma bárki fölteheti a kérdést: ki mitől volt tettes, és ki miért lett áldozat, ő maga pedig mit tenne, ha hasonló helyzetbe kerülne?